

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kong Knud den Helliges Levnet (af Knytlinge-Sage)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 273. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1816_297_7-txt-shoot-idm1682.pdf (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Grev Esbern blev nu ved at ride til han naaede Bonde-Hæren som nu aldeles var kommet over Middelfarsund og havde udskibet sig, og efter kiærlig Velkomst spurgde man ham hvad Styrke og Forsætter Kongen havde? Greven sagde, at eengang vidste han rigtig nok ikke ret enten han var kiøbt eller solgt, men fortalde dem saa hvad han havde hørt og seet, hvor Kongen tog Afskeed med ham og hvor han var til Herberge om Natten, og lagde til: der maae vi giæste ham, og det uopholdelig, thi nu er Øieblikket, nu kan vi faae vor Krig frem om ellers vi har Lykken med os. Ved den Fortælling bleve Bønderne som de vare gale, nu vilde de fare 274 lige paa Kongen, og stæddes ikke før de stode for Kalvaa tæt ved Odinsve Kiøbstæd, hvor Kongen, som sagt, var til Herberge, og der til Aaen kom de om Morgenen tidlig ved Soels Opgang. Her lod Grev Esbern giøre Holdt og samle Hæren til et Standthing, hvor der skulde giøres endelig Aftale. Grev Esbern stod da op at tale og sagde, jeg drog, som vitterligt er, til Kong Knud for at udspeide hans Styrke og Anslag, og jeg maa berette, at da jeg taledede med Kongen, kunde jeg af hans Ord forstaa, at saavidt det stod til ham, vilde han ingen Mand lade skee Ret, han fandt da ogsaa at denne Opstand imod ham var en utilgivelig Forbrydelse, som han, saasnaart han saa Lejlighed, vilde straffe paa det Haardeste, ja, kort sagt, han har aldrig været værre i sin Mund imod Folket end netop nu, og mener ordenlig at nu har han ret Aarsag dertil. Paa den anden Side derimod kan jeg forsikkre, at efter Alt hvad jeg kunde skiønne paa Kongen er han sin Død vis, han var saaledes ganske raadvild, som da ellers aldrig pleier at være Tilfældet med ham, saa klog som han er, Folk havde han heller ingen synderlig, rigtig nok kunde man godt mærke paa hans Tale at han meende, han alene var Mand for det Hele, men det kunde dog vel være mueligt, at stakket Dands er snart sprunget, saa han faaer at for²⁷⁵ nemme om han, som ingen Andre vilde ændse, ogsaa virkelig kan være sig selv Nok. Kort sagt, Skam faae den der vil nøle med at gaae Kongen paa Livet, thi det er en sand Nødvendigheds-Gierning den samme, jeg og mine Svende skal være de første, og den kalder jeg en Kiælling, som er bange for at være med at slaae Kong Knud ihjel, thi jeg gad nok vist, hvormange der er af de nærværende Høvdinge, som han ikke har gjort stor Fortræd, enten slaaet deres Slægt og Venner ihjel, eller skilt dem ved deres Formue eller gjort dem anden Spot og Skade, og kan I glemme det, da hjælper ingen Opmuntring, men saameget er vist at ingen Mand i Landet er sikker paa Liv og Gods, saalænge Kong Knud seer Solen, og fandt I ham haard da I havde fortørnet ham meget mindre, saa giver jeg eder at betænke, hvad I nu har at vente ifald han slipper, og troe I mig! faaer han Svøben endnu engang i Dannemark, da vil han kiøre saaledes i Ring med dem der har gjort Opstand at de skal sige, de vare der. Den Leeg har vi imidlertid ingen Lyst til at prøve, vi vil have os en Høvding der er handelig, og ikke saaledes som denne Konge vil see os over Hovedet, og træde os paa Nakken.